

L'estatut provincial espanyol

Tal i com era previsible, les discussions prèvies a la reforma de l'Estatut de les Illes Balears generen quasi diàriament algun tipus de polèmica, que diuen molt de com es desenvolupa la tensa vida política balear.

Una proposició inicial del PSM-Nacionalistes de Mallorca —adoptar la senyera quadribarrada— es va convertir en *casus belli*, o almenys així s'ho va prendre el PP, que va veure en la pretensió nacionalista una mena de “dependre d'altres comunitats” en clara al·lusió a Catalunya. Si només hagués estat això no tendria gaire més importància, però no era una actitud aïllada. Des de fa mesos el PP ha adoptat el que sembla una tàctica política consistent a atacar el catalanisme insular. Primer va ser l'Obra Cultural Balear (OCB), ara és el PSM. Al capdavant hi ha una actitud estranya de voler revifar unes velles disputes que tothom entenia soterrades a Balears i que quan renaixien ho feien des de posicions ultraliberal i extraparlamentàries. No és un bon senyal que un partit, sobretot si és el majoritari, vulgui llenegar per la pendent de la confrontació amb altres opcions i cerqui la divisió entre catalanistes i els defensors d'un suposat mallorquinisme anticatalanista. És absurd que la vida política recuperi aquests tipus de bregues. El PSM té tot el dret del món a defensar el grau de catalanitat que trobi oportú per a Balears, de la mateixa manera que el PP té dret a fer tot el contrari, però sempre guardant les formes desitjables i imprescindibles en democràcia, i no perdent mai de vista que tot, absolutament tot, és defensable si es fa pacíficament i democràticament. Que cadascú defensi les seves banderes i que després els votants situïn cada opció en el lloc que considerin més adient segons les seves preferències.

Molt més greu políticament és, però, l'acord que s'ha produït entre el PP i el PSOE per tal que aquesta reforma no inclogui la possibilitat que el president tenguí la capacitat de dissoldre el Parlament. Ho amaguen darrere la complexitat institucional balear (tres consells insulars formats pels mateixos consellers-diputats que

formen el Parlament), però al capdavant hi ha quelcom més: el pacte tàcit entre les forces estatals majoritàries perquè aquestes reformes dels estatuts de via lenta no siguin més que una operació de maquillatge més o menys ben feta perquè es pugui dir que el desenvolupament autonòmic està tancat. Si més no que ho està per a tothom, tret de Catalunya i el País Basc. Qualsevol pot entendre que una autonomia en què el president no tenguí la capacitat de dissoldre el Parlament i convocar eleccions és una autonomia molt curta.

Doncs una d'aquestes serà Balears.

Un altre apunt sobre la reforma. Els nacionalistes del PSM també volien que s'equiparés el català al castellà i, per tant, que hi hagués algun tipus de discriminació positiva del català que tendís a afavorir el procés de normalització. Pretensió inútil. La majoria, el Partit Popular, ha respost clarament, entre d'altres, per boca del conseller d'Educació i Cultura del Govern balear, Manuel Ferrer, que de cap manera perquè això serien “imposicions” als immigrants que el Govern no està disposat a acceptar i que pensa que Balears ha de continuar essent una comunitat orgullosa del seu bilingüisme. Per aquí també ja es pot veure per on van els tirs. Els únics bilingües continuaran

MIQUEL PAYERAS

“Els indígenes catalanoparlants de Balears, exagerant un poc (no massa), amb aquesta no-política lingüística, ja es poden preparar per viure en un gueto d'aquí a no molts anys.”

essent els catalanoparlants, mentre que la pressió demogràfica (40.000 nous residents a Mallorca entre 1991 i 1996, un 92% del quals és producte de la immigració espanyola) fa lentament i imparabile la seva tasca normalitzadora i homogeneïtzadora arraconant cada cop més el català i convertint el castellà en la llengua d'ús social.

I davant tot això, l'única preocupació del Govern balear és “protegir els drets lingüístics” dels immigrants. No sembla que necessitin cap protecció. Més aviat qui en necessita són els indígenes catalanoparlants, que encara que sigui exagerant un poc (no massa), amb aquesta no-política lingüística ja es poden anar preparant per viure en un gueto català d'aquí a no molts anys.

Tot plegat, un Estatut per a una província espanyola. ■